

TREASURY OF AESOP'S FABLES

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRANH AESOP

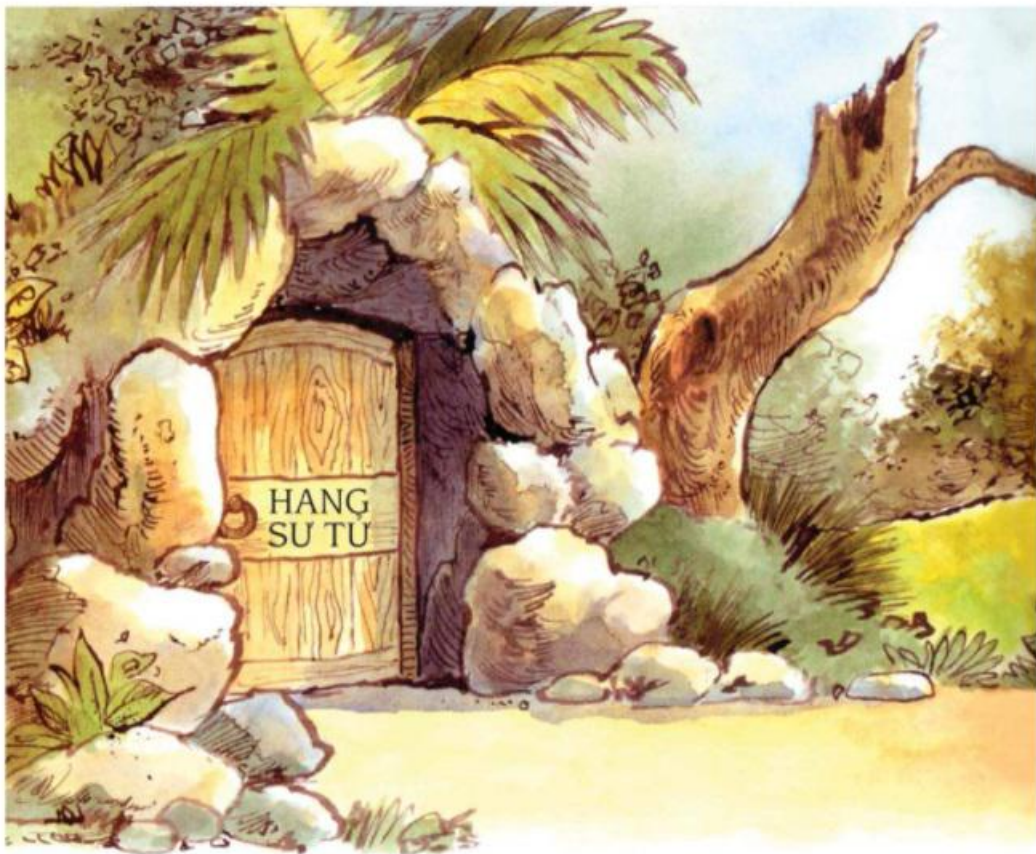
CON SƯ TỬ BỊ BỆNH

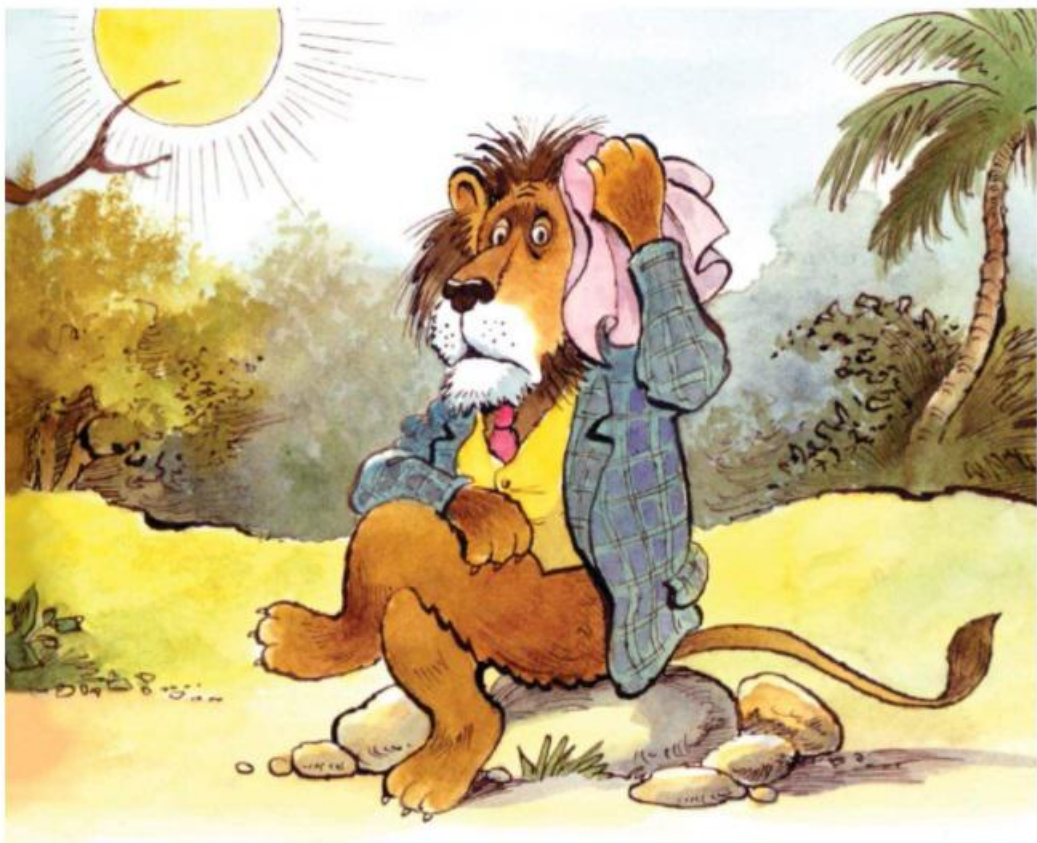
Biên dịch: Đặng Ngọc Thanh Thảo – An Bình

First News

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Đó là một ngày nóng nực. Sư tử cảm thấy rất mệt khi nghĩ đến chuyến đi săn buổi chiều. Nó đã già và việc đi săn càng ngày trở nên khó nhọc, nhất là vào những ngày nóng bức thế này. Nhưng trời đã về chiều và sư tử thì đang rất đói. Thế là nó ngồi xuống và bắt đầu nghỉ.

“Làm sao mình có thể kiếm bữa tối mà không phải chạy đi săn nhỉ?” – Nó tự hỏi.

Sau một hồi suy nghĩ, nó nảy ra một ý tưởng và nở một nụ cười tinh quái.

- Minh có cách rồi. - Nó nói. -
Buổi tối sẽ tự đến với mình mà chẳng
cần phải tốn chút công sức nào cả.

Sư tử trở vào trong hang và khi trở ra, nó mặc một đồ bộ ngủ. Chẳng mấy chốc, tất cả muôn thú trong rừng đều đến trước cửa hang Sư tử xem chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, chúng cẩn trọng không đến quá gần bởi vì xưa nay, Sư tử vốn rất nguy hiểm.

Sư tử bắt đầu bước chậm chạp, rồi run rẩy và nhiu mày. Khi chắc rằng muôn thú đều đã trông thấy mình, nó bèn trở vào trong. Nó già bộ bệnh và leo lên giường nằm.

Các loài thú khác lấy làm buồn cho nó.

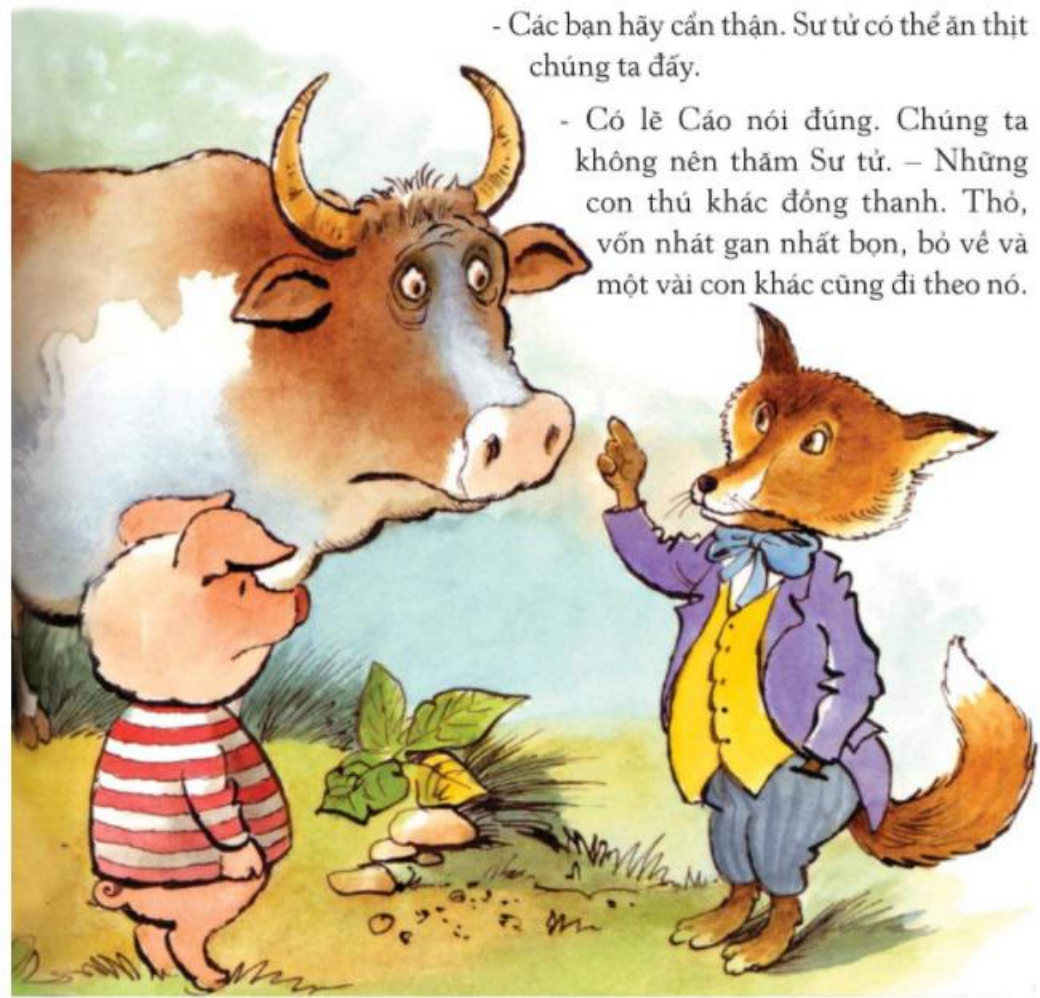
- Chúng ta nên đến thăm ông ấy. – Chúng nói với nhau. Chúng nghĩ rằng khi bị bệnh, Sư tử sẽ không còn nguy hiểm nữa. Nhưng Cáo khôn ngoan đã theo dõi hành động của Sư tử và trông thấy nụ cười ranh mãnh của nó.

Cáo can ngăn:

- Các bạn hãy cẩn thận. Sư tử có thể ăn thịt chúng ta đấy.

- Có lẽ Cáo nói đúng. Chúng ta không nên thăm Sư tử. – Những con thú khác đồng thanh. Thỏ, vốn nhát gan nhất bọn, bỏ về và một vài con khác cũng đi theo nó.

Nhưng Bò lại lên tiếng:

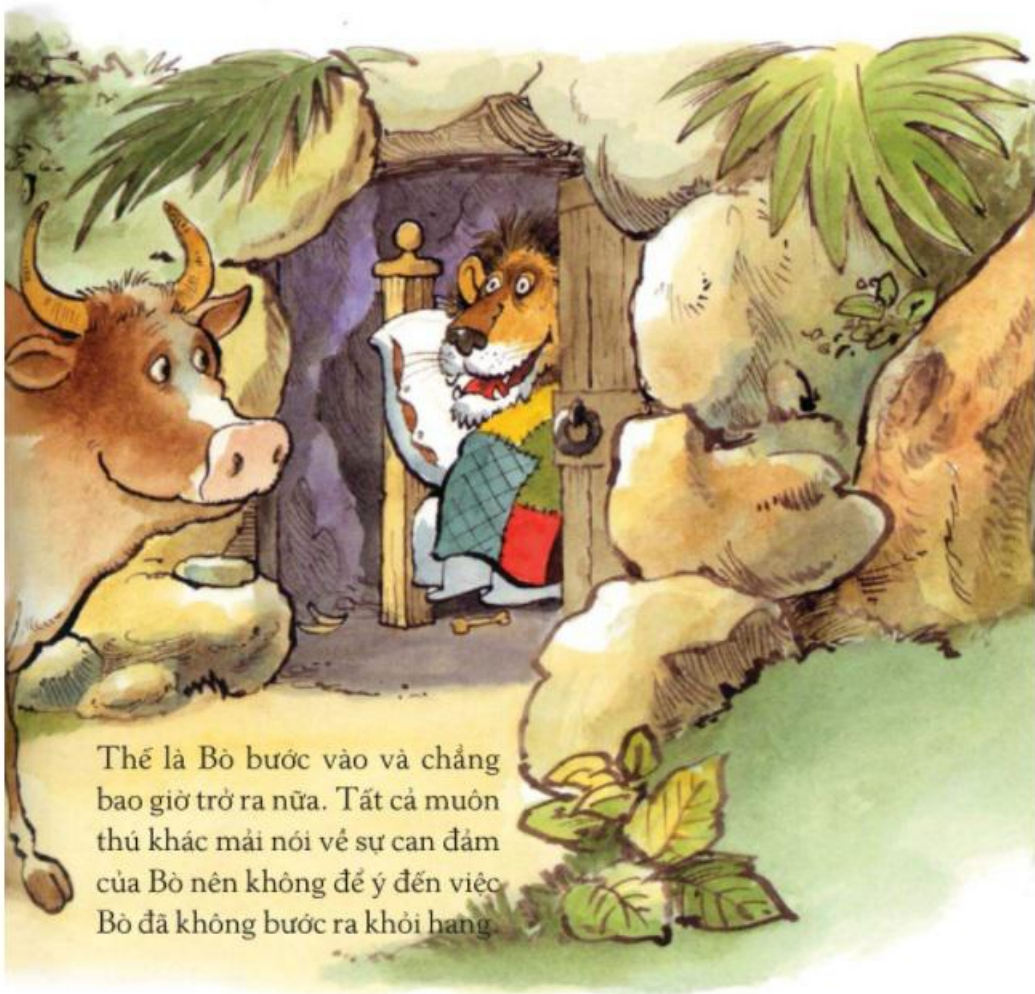
- Đúng là đồ nhát gan. Sư tử tội nghiệp đang bệnh và tôi sẽ đi thăm ông ấy.

Nói rồi Bò đi đến nhà Sư tử, gõ cửa.

- Mời vào! Mời vào! - Sư tử nói vọng ra bằng giọng giả vờ yếu ớt. Nó cố che giấu nụ cười khoái chí.

Thế là Bò bước vào và chẳng bao giờ trở ra nữa. Tất cả muôn thú khác mãi nói về sự can đảm của Bò nên không để ý đến việc Bò đã không bước ra khỏi hang

Ngày hôm sau, Heo nói:

- Tôi sẽ bắt chước Bò và chứng tỏ cho mọi người thấy lòng can đảm của tôi.
Nói rồi nó nổi bước Bò vào hang Sư tử.

Khi nhìn thấy Heo bước vào cửa hang và để lại những dấu chân trên cát, những con thú còn lại tự hỏi ai sẽ can đảm được như Heo.

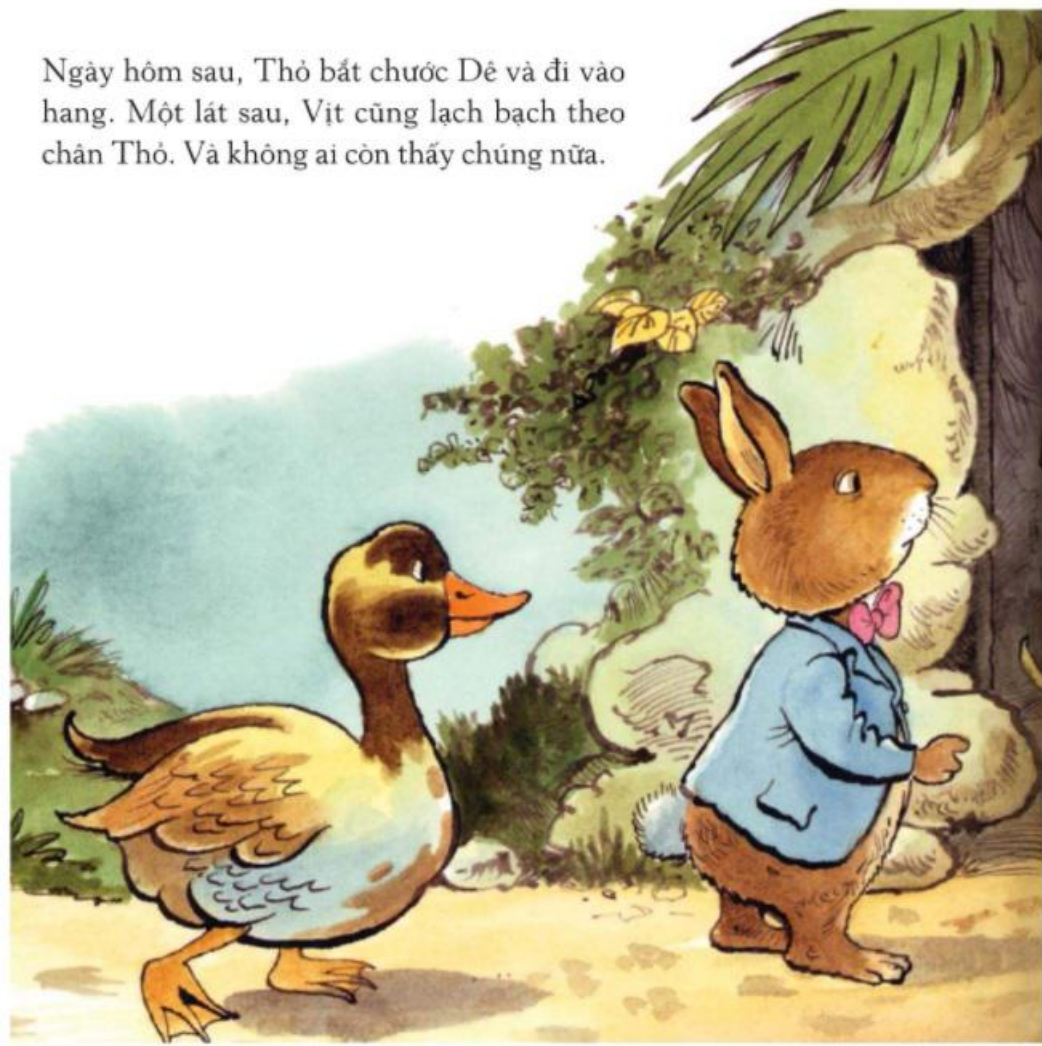

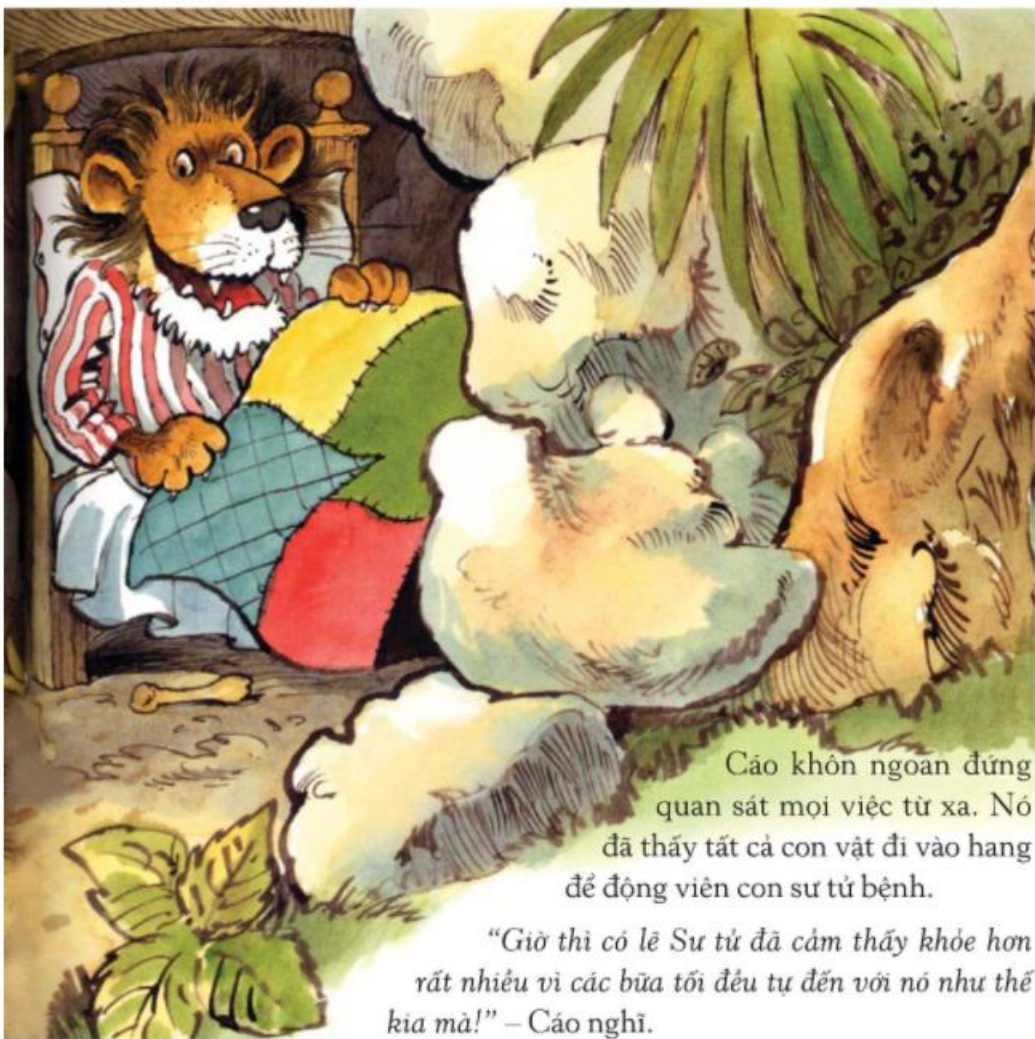
Thấy vậy, Dê cũng bắt chước Heo đi vào hang Sư tử. Nhưng cả Dê và Heo đều không trở ra; chỉ có mỗi dấu chân của chúng còn in trên cát.

Thỏ cũng sợ bước vào hang Sư tử nhưng thấy vậy, nó bèn quay sang nói với Vịt:

- Tớ không hẳn nhát gan đâu. Tớ sẽ bắt chước Dê và đi vào, nhưng tớ sẽ đợi cho đến ngày mai.

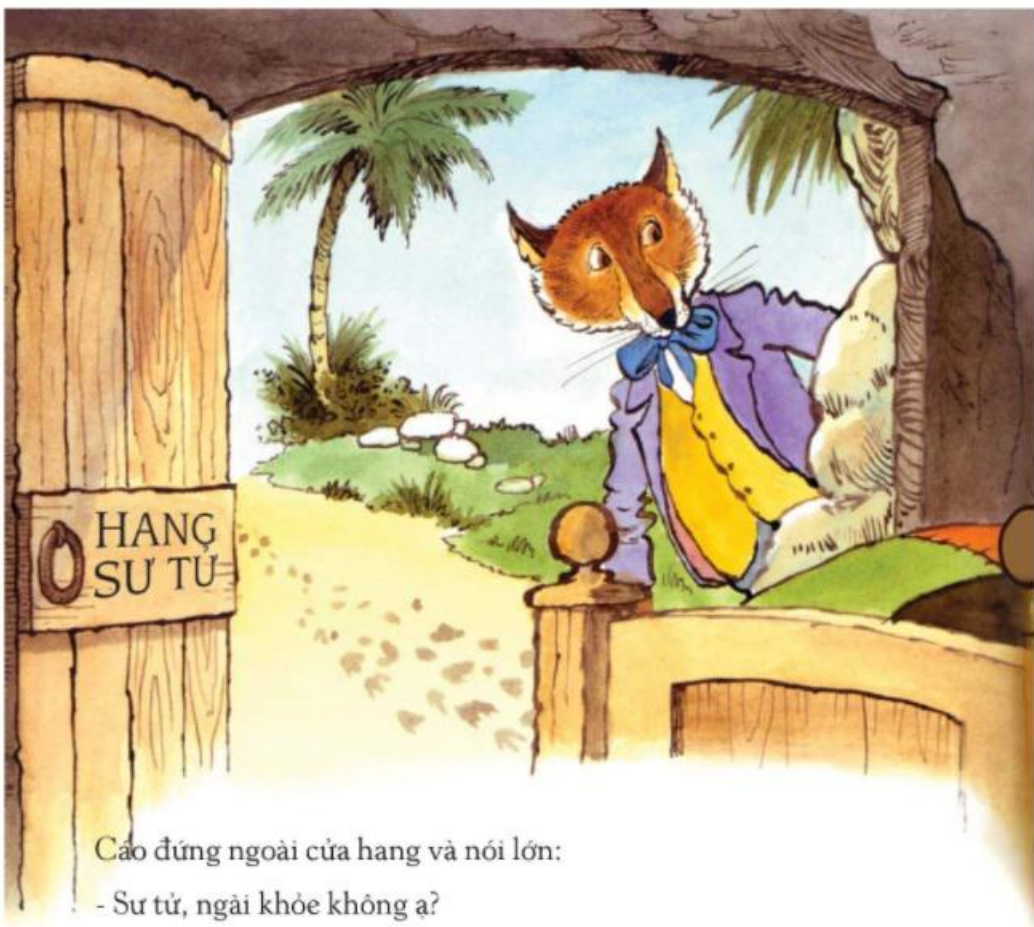
Ngày hôm sau, Thỏ bắt chước Dê và đi vào hang. Một lát sau, Vịt cũng lạch bạch theo chân Thỏ. Và không ai còn thấy chúng nữa.

Cáo khôn ngoan đứng
quan sát mọi việc từ xa. Nó
đã thấy tất cả con vật đi vào hang
để động viên con sư tử bệnh.

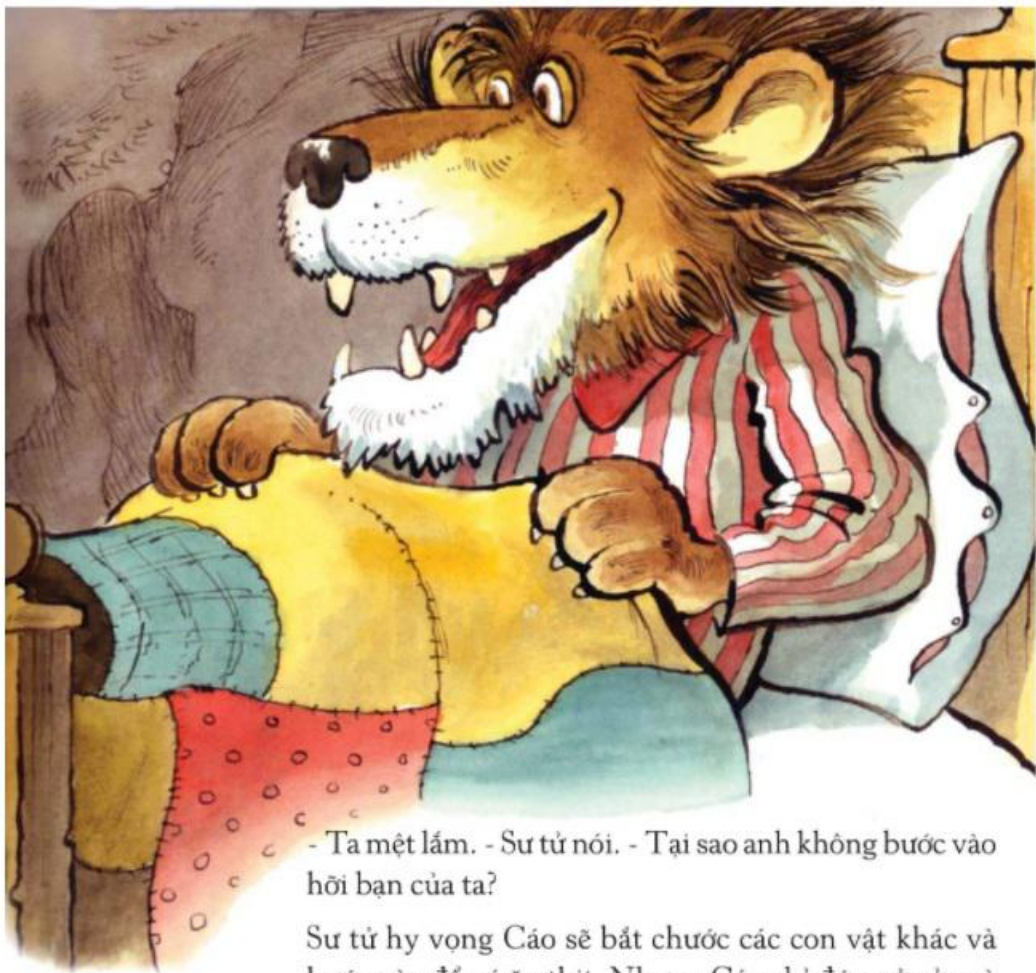
*“Giờ thì có lẽ Sư tử đã cảm thấy khỏe hơn
rất nhiều vì các bữa tối đều tụt đến với nó như thế
kia mà!” – Cáo nghĩ.*

Cáo đứng ngoài cửa hang và nói lớn:

- Sư tử, ngài khỏe không ạ?

Sư tử rất vui khi nghe giọng của một vị khách khác. Nó liếm môi và nở nụ cười xảo trá nhưng cố làm ra vẻ yếu ớt.

- Ta mệt lắm. - Sư tử nói. - Tại sao anh không bước vào
hồi bạn của ta?

Sư tử hy vọng Cáo sẽ bắt chước các con vật khác và
bước vào để nó ăn thịt. Nhưng Cáo chỉ đứng ở cửa và
nhìn những dấu chân trên cát, nói vọng vào:

- Bởi vì tôi không phải là kẻ bắt chước! Tôi đã nhìn thấy tất cả dấu chân đều đi vào nhưng chẳng thấy dấu chân nào ĐI RA cả!

Cáo đủ khôn ngoan để không theo tất cả các con thú vào hang để bị Sư tử ăn thịt. Nó bỏ đi ngay sau đó.

Thế là hôm ấy Sư tử không có bữa tối nào cả.